

[מרגש: הנב' רחל הבר תה' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר צצ' בפרקיו יומן מחcio ארוכי המעש]

64. 'עבריין' מהודר...

קודמות", אמר בעלי למפרע. "הלוואי ונוכה להרגיש כך מיידי שנה - עבריניים, מצפים לסליחה. מעולם לא חוותתי טהרת לב שכור". *

כאשר הסתיימה התפילה, יצא בעלי לכיוון הבית, עושה את דרכו בשתקה. לא מדובר מילה על הנושא. בכל שנה הוא היה ממעט בשיחות חולין ביום הכיפורים, וגם השנה לא שינה ממנהגו. הביתה הוא הגיע מאושר. לא יכול היה להכיל את גודל המותנה. לא רק את המותנה שנתקו לו ידידו במילותיהם הטובות, בעיקר את המותנה שנתקו לו בורא עולם - תפילה يوم כיפור הציבור. שוב ושוב הודה לבורא עולם, אמר עד כמה מעריך הוא את המותנה שקיבל, עד כמה הוא מודע לכך שהוא לא מובנתה מלאיה.

"יכולתי להיות עזר כעת בתא מעצר נוראי ואפור, רחוק מאוירת יום כיפור ולא הייתי יכול לומר מילה. בורא עולם ריחם עלי. שלח אותי הביתה, נתן לי במוחנה את תפילות החג.נו, מה יכול אדם לבקש עוד? כמה מדיק בורא עולם בכל פרט שמנגע לאדם, נתן לו את מה שננקו עבورو ופירור זעיר לא מעבר. את המשפט נכנן לו לעבור, היישבה בביו הכליא היא הפירור שעובר..." שוב ושוב הודה על ההוויה וביקש על העתיד. התפלל לזכות לנצל את הימים האלה, לעבור אותם מתחן קורת אלוקים והתרומות הרוחות. והוא זכה.

יום הכיפורים זהה היה מעל הטבע. מעל כל היגיון. אחרי שביע קפה ומפרק לגורמים, כאשר הוא מגיע אל היום הגדול מותש פיזית ורנטית (זהו מושתל כליה. כוה שחייב לשותות לשיעוריהם!) הוא לא היה אמרו לשודד יותר מכמה שעות ביום זהה. לפי היגיון הוא אכן היה מתמודט ולשחות כל היום במניטה. פיזית היום זהה אכן היה מתוגר עבورو. אבל הרוח, כך הוא הוכחה, הרוח גדולה מן היכולות הפיזיות וגם מן היכולות הנפשיות.

למרות כל הציפיות ביום הכיפורים עבר עליו באופן מורום במנוחה. הוא השתתף בכל התפירות בבית הכנסת, הclin לעצמו את שיעורי השתיה ואפליו ניגש להתפלל לפני העמוד במנילה. הכל כרגיל. כאלו לא קרה דבר. אותו בכיכי מרטיט לב. אותה התרומות מועל לגבולות כאן ועכשו. אותה תפילה שלוקחת את המתפללים לאטמוספירות אחרות. מצרפת אליהן גםathi.

ליל שבת, יום הכיפורים לאחר שבעל ונתナル הלכו לתפילה "כל נדרי", נטלתי את המחוור יצאתי לבית הכנסת. חישתי מנגנון קטון, כזה שציבור הנשים פחות מכיר אותו. לא רציתי לעורר תשומת לב, חשתתי מבטיחן של המתפללות. הרגשתי שכך נכון יותר עברוי: לא מתאים לי שנויות עיניים ישחו את דעתך ביום קדוש זה.

יצאתי אל הרחוב. קדושת היום הורגשה באוויר אבל לי לא היה קל. אנשים בסביבה קיבלו אותו בחמיימות. נשים ניגשו אליו כאשר נכנסתי אל בית הכנסת, אמרו שהן יודעות שזו סתם עלייה, שהן מאמינות שאחננו חפים מפשע. אחרות, גם אם לא ניגשו לעודד, לא אמרו מילה. قولן עטפו, ובכל זאת הייתה סמוכה. התפלلت שהחzon יתחיל כבר. שאוכל לצלול פנימה.

בעלי, לעומת זאת, לא התרגש. הוא צעד ברחוב כשאימת הדין על פניו וشفת גופו משדרת שלות הבוטח, ידע שocols מסתכלים לכיוונו, מתחשים, נועצים מבטים, אבל לא נתן לידי הזאת להפריע לו. היז אלה שניגשו אליו והוא בירך אותם בברכת 'גוט יומ-טוב' לבביה, כאלו לא שונה זו מכל השנים. היו כאלה שפלו לעברו מרוחק וגם להם הוא הנהן בראשו. מallow כמו הוא לא נרתע ולא הסמיק. זה בסדר, טבעי שanhנים סקרנים.

כאשר נכנסו בעלי ונתナル לבית הכנסת, אנשים היו שקוים ב"תפילה וכלה". בעלי ניגש בזריזות למקום הקבוע ולאלו שישבו בקרבת מקום אמר בחיקוק: "נו, יש לכם השנה עבריין מהודר להתפלל במחיצתו. ביום כיפור מתירים להתפלל עם העבריניים". בלי שמצו של מיריות אמר את הדברים. בהמון טהור שמתמזוג באווירת יום הכיפורים. האמת הזאת נכנסת לאנשים ללב. הפשרה את האוירה. גם אם קודם נעיצו בו אי אלו מבטים, כתעת הם נעצרו באחת. העובדה שבעל פנה מיזומתו לסובבים ואמר להם - הרי אני לפניכם, מודע לחשודות, 'עבריין מהודר', הניחה להם להגיב במנוד ראש, לבטל את העניין ולהיכנס לתפילה מבלי להעסיק את הראש בכמה שקרה ובמה שקרה.

באופן דומה התיצב בעלי גם בפני בורא עולם. הקב"ה הנה אני לפניך, כל מלא בושה וכליימה, עבריין מהודר. הנה מגיע יום הכיפורים, שגבני טהרני נורא...

"כך היה עלי לחוש גם בשנים

